

La transició que falta

«Projectar noms sense la llosa del ressentiment, actualitzar fulls de ruta, i reconstruir les malmeses confiançaes entre els actors té cabuda als programes de tots partits independentistes»

Ha estat una campanya sense grans errors

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/215818/vots-acabar-amb-incertesa>) , sense grans polèmiques més enllà de la incomprendible negativa de Salvador Illa a fer-se un test al debat de TV3 que va destapar **NacióDigital**(<https://www.naciodigital.cat/noticia/215676/salvador-illa-pcr-debat-tv3-pcr-negar-prova-sanitat-covid-coronavirus>) . Els pactes (o la seva absència) més que no pas la confrontació d'idees o les respostes a la crisi derivada de la Covid han estat a l'ordre del dia.

Junts va començar la campanya parlant d'aixecar la DUI com a esquer per mobilitzar els seus convençuts, però ha anat lliscant cap al discurs de la gestió i el fantasma del tripartit, un gran reserva de CiU. ERC ha endurit, a mesura que avançaven els dies, el to amb el PSC per allunyar la sospita del pacte, que amenaçava de forma seriosa la seva nodrida frontera electoral amb Borràs. Arriben al final sense que cap d'ells aparegui com el favorit clar i amb la incògnita de quins efectes tindrà el previsible creixement de la CUP i la possible irrupció del PDECat. Laura Borràs i destacats dirigents de Junts (<https://twitter.com/jcanadell/status/1360276790472806407?s=20>) han passat d'ignorar a desacreditar els postconvergens.

La campanya del PSC no ha estat tampoc generosa en idees: la més clara és que, amb Illa, la Generalitat serà un apèndix del govern espanyol. Sucursalisme i que el procés hagi estat un malson. Tot plegat amanit amb una crida gens dissimulada als electors que el 2017 van votar Ciutadans per no-res (<https://www.naciodigital.cat/noticia/215852/illa-sanchez-es-reafirmen-discurs-ciutadans-equiparar-independentisme-odi?rlc=p1>) .

I el dia 15, què? La passada legislatura havia de ser de transició, però al final ha estat un anar fent marcat per la repressió i el simbolisme impotent, la manca de valentia del govern espanyol per afrontar un conflicte que és d'arrel política, i el temor a fer una lectura crítica de l'octubre del 2017 per part dels partits independentistes, especialment de l'espai que lidera Carles Puigdemont. Esquerra l'ha feta, però no ha acabat de funcionar perquè la pota de Madrid els ha fallat i això, com també haver-se fet càrrec de les principals àrees de gestió del Govern, els ha desgastat aquests darrers mesos.

El procés no ha entrat en fase de solució i tampoc tindrem diumenge a la nit un panorama prou clar que reforci nous lideratges o sortides. Per desbloquejar-lo són necessaris els vots i més rigor, veritat, compromís i assumpció col·lectiva de responsabilitats a partir del dilluns.

Només així, i amb encert a l'hora de jugar les cartes a Madrid i a ulls de la comunitat internacional si se supera l'icònic 50%, es podrà començar a construir un nou temps i la que arrencarà serà, ara sí, una legislatura de transició. I això és projectar noms sense la llosa del ressentiment, actualitzar fulls de ruta a l'hora d'afrontar el creixement o la determinació per fer-ho, i reconstruir les malmeses confiançaes entre els actors. És el que té cabuda en l'estratègia de "via àmplia" d'ERC, però també en l'ambivalent programa de Junts quan parla de preparar l'escenari de la independència o al de la CUP quan fixa un nou referèndum, que hauria de ser el definitiu després del 9-N i l'1-O, abans de 2025.

Tot plegat, un camí, una transició que cal fer mentre es decideix, en definitiva, si l'independentisme s'emmiralla en l'endemà del Quebec, enfadat i replegat, o en el d'Escòcia, que segueix oferint progrés i suma i està a punt per tornar-hi.

